

Norbertas Vėlius

Nesaugotas paparčio žiedas

(sakmė)

Šv. Jono išvakarėse eidavo ieškoti paparčio žiedo. Reikėdavo paimti žvakę, dvi paklodes ir šermukšninę lazda, nueiti į mišką, vieną paklodę pasikloti, su kita pačiam užsidengti ir su šermukšnine lazda apsibrėžti ratą, kad niekas neprieitų.

Vienas berniukas užsimanė rasti paparčio žiedą, nes turintis žiedą žinodavęs viso pasaulio mandrybę. Pasiėmęs jis drobulės, žvakę, šermukšninę lazda, knygą ir, nuėjęs į mišką, apsibrėžė su šermukšnine lazda ratą, pasiklojo drobulę, užsidegė žvakę ir pradėjo skaityti knygą.

Apie pusiaunaktį kad pradėjo skambėti, šnypšti, jog berniukui net plaukai pasistatė ant galvos. Norėtų bėgti – bijo, reikia kentėti, o žiūrėti negalima, nes gali palikti nebyliu. Berniukas nežiūrėdamas skaitė knygą, o šmėklos stengėsi pakenkti, kad pasižiūrėtų: tai šnypštė, tai kaip žmonės šnekėjo, – bet berniukas išturėjo. Po pusiaunakties gaidžiai užgiedojo ir baidyklės pranyko. Bet berniukas vis sėdėjo ir skaitė knygą. Diena praauso, prieš saulės tekėjimą sušniokštė vėjas ir nuskambėjo ant drobulės pilkas žiedelis. Berniukas pasiėmė ir, atpjovęs rankos odą, įdėjo žiedą. Kai ranka užgijo, tapo viso pasaulio žinovu.